

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI LĂM

NÚI THIẾU THẤT QUÂN HÙNG BỊ HÃM

Sáu anh em Đào cốc lục tiên mạnh ai nấy nói rồi cũng chạy vào hậu viện.

Lệnh Hồ Xung cùng Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử, Huỳnh Bá Lưu ra khỏi sương phòng rồi xoay tay đóng cửa lại.

Quần hào kẻ qua người lại vào sục tìm mọi chỗ trong chùa Thiếu Lâm.

Sau một lúc, người đến báo cáo không ngớt ai cũng nói là trong chùa không có một vị hòa thượng nào, cả bọn thủ tự thấp đèn nhang cũng không biết đi đâu hết sạch.

Lại có người báo:

- Những kinh sách cùng dụng cụ đều chuyển đi nơi khác, cả mâm bàn bát đĩa cũng không còn lấy một chiếc.

Lại có người báo:

- Củi đuốc, gạo, nước, dầu, mỡ trong chùa không còn một thứ gì. Cả đến rau cỏ ngoài vườn cũng nhổ đem đi hết sạch sành sanh.

HX nghe mọi người báo cáo, cúi đầu ngẫm nghĩ chàng tự hỏi:

- Quần tăng chùa Thiếu Lâm đã thu xếp chu chuẩn đến thế, cả cây rau ngọn cỏ còn không bỏ lại thì dĩ nhiên Doanh Doanh cũng bị rời đi nơi khác rồi. Thiên hạ bao la bát ngát, biết đi đâu tìm nàng bây giờ?

Thời khắc trôi qua đã hơn một giờ, hai trăm hào sĩ sục tìm hàng trăm ngàn phòng ốc chùa Thiếu Lâm không còn sót chỗ nào, cả dưới gầm thần tượng hay phía sau những tấm biển cũng lục soát hết, mà đến mảnh giấy chữ cũng không còn.

Có người nhơn nhơn ra chiều đắc ý lên tiếng:

- Phái Thiếu Lâm là một danh môn đại phái thứ nhất trong võ lâm mà vừa nghe tin bọn ta tới nơi đã phải trốn biệt tích. Thật là một chuyện cả trăm ngàn năm chưa từng thấy bao giờ.

Có người nói:

- Chuyến này chúng ta oai phong hiển hách, hễ từ nay người võ lâm không dám coi thường nữa.

Có người cất tiếng hỏi:

- Đuổi được bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên là oai lắm, nhưng còn thánh cô thì sao? Chúng ta tới đây vì mục đích đón tiếp thánh cô, chứ có phải đến đây đuổi sư đâu?

Quần hào nghe nói câu này ai nấy vẻ mặt buồn thiu, đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung để xem chàng chỉ thị thế nào.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng:

- Vụ này ngoài sự tiên liệu của chúng ta. Có ai ngờ quần tăng chùa Thiếu Lâm lại bỏ chùa đi hết. Công việc bây giờ phải làm thế nào tại hạ chưa có chủ ý. Vị nào có cao kiến gì chăng?

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Theo ý kiến thuộc hạ thì tìm thánh cô mới là việc khó còn tìm nhà sư chùa Thiếu Lâm là việc dễ hơn. Tăng chúng chùa này có đến hàng ngàn thì dù họ có trốn tránh không thờ mặt ra cũng chẳng được bao lâu. Chúng ta chỉ cần kiếm thấy một nhà sư là sẽ hỏi ra được phương gia thánh cô ở đâu.

Tổ Thiên Thu nói:

- Huỳnh huynh nói phải đó. Chúng ta hãy ở lại trong chùa này. Chẳng lẽ quần đệ tử phái Thiếu Lâm bỏ cả cơ nghiệp ngàn năm để mặc chúng ta cư trú hay sao? Chắc bọn họ phải trở về lấy chùa lại. Khi đó chúng ta sẽ hỏi họ xem thánh cô lạc lõng nơi đâu?

Có người nói:

- Hỏi họ về tin tức thánh cô ư? Khi nào họ chịu nói?

Lão Đầu Tử nói:

- Gọi là hỏi han cho có vẻ lịch sự mà thôi thực ra thì bức bách họ phải cung xưng. Vì vậy mà chúng ta có thấy nhà sư nào thì chỉ bắt chứ không được giết. Nếu bắt được bảy tám người hoặc mười người thì lo gì không hỏi cho ra được?

Lại có người lên tiếng:

- Nếu những nhà sư này quật cường nhất định không nói thì làm thế nào?

Lão Đầu Tử đáp:

- Cái đó dễ lắm mà! Chúng ta sẽ xin Lam giáo chủ thả những con thần long, thần vật vào trong người họ thì lo gì họ chẳng thổ lộ chân tình?

Mọi người đều khen phải.

Ai nấy đã biết những thần long, thần vật của Lam giáo chủ nói đây là những loài rắn độc, trùng độc của Lam Phượng Hoàng, giáo chủ Ngũ Độc giáo. Những độc vật này thả vào người để chúng cắn cho thì thật là đau khổ ghê gớm hơn hết các cực hình khác.

Lam Phượng Hoàng tủm tỉm cười nói:

- Các vị hòa thượng chùa Thiếu Lâm đã luyện lâu ngày e rằng những thiên long thần vật của tại hạ chưa chắc đã kiềm chế được bọn họ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Bất tất phải lạm dụng đến những hình phạt nặng nề. Bọn mình mà đem hết lực lượng bắt lấy độ một trăm nhà sư chùa Thiếu Lâm. Mấy trăm mạng đổi một chắc họ phải buông tha Doanh Doanh.

Bỗng nghe một thanh âm rất vang dội cất lên:

- Hàng nửa ngày trời chưa được ăn thịt, đói đến ngã người mà trong chùa chẳng thấy một nhà sư nào nếu không thì bắt lấy một người da nhỏ thịt cũng có thể lột da được một bữa.

Người nói đó thân thể cao lớn. Hẳn chính là Bạch Hùng trong Mạc Bắc Song Hùng.

Quần hào đã biết hẳn cùng một vị hòa thượng nữa là Hắc Hùng thích ăn thịt người, tuy nghe nói vậy không khỏi ớn da gà, nhưng thực ra quần hào lên đến núi Thiếu Thất đã mấy giờ rồi không được ăn uống đều bụng đói miệng khát.

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Đây không phải là phái Thiếu Lâm dùng kế kiên gì gì thánh chi chi đó.

Tổ Thiên Thu nói:

- Kiên bích thanh dã.

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Phải rồi! Họ mong chúng ta ở trong chùa gặp cảnh vườn không nhà trống chẳng lấy gì mà ăn tất phải rút lui xuống núi. Nhưng việc thiên hạ có phải chuyện dễ dàng thế đâu?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Không hiểu Huỳnh bang chúa có cao kiến gì?

Huỳnh Bá Lưu đáp:

- Một mặt chúng ta phái anh em xuống núi thám thính xem bọn tăng chúng chùa Thiếu Lâm đi về phương nào? Một mặt phái người đi tìm lương thực. Còn số đông ở lại trong chùa ôm... ôm cái gì đợi chờ, để bọn đại hòa thượng tự... tự cái gì vào tròng.

Lão Huỳnh bang chúa này bản tính thích dùng thành ngữ mà lại chỉ nhớ lõm lõm, nên lúc nói ra chẳng trơn tru chút nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Như thế là phải. Vậy Huỳnh bang chúa truyền lệnh xuống, phái năm trăm anh em tinh minh lẫn cán đi tản mát ngoài giang hồ để nghe ngóng tăng chúng chùa Thiếu Lâm lạc lõng nơi đâu, cùng mua lương thực đem về. Xin Huỳnh bang chúa lo liệu việc này.

Huỳnh Bá Lưu vâng lời trở gót đi ngay.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Huỳnh bang chúa đi lo liệu cho mau không thì hai vị Bạch Hùng, Hắc Hùng của chúng ta đói quá rồi, biết lấy gì để nuốt vào bụng?

Huỳnh Bá Lưu cười nói:

- Lão phu cũng hiểu thế. Nhưng Mạc Bắc Song Hùng có đói đến chết người cũng chẳng dám đụng tới một đầu ngón tay của Lam giáo chủ.

Tổ Thiên Thu thấy hai trăm vị hào sĩ sục tìm trong chùa đã tụ tập đông đảo, liền nói:

- Trong chùa không có người nào rồi. Bây giờ xin các vị lại vất vả phen nữa là đi coi hết mọi chỗ xem có điều chi khác lạ chẳng, biết đâu chúng ta chẳng tìm được một chút manh mối.

Quân hào dạ ran rồi chia nhau đi các ngả tra xét. Lần này không phải đi kiếm người mà là đi dò tìm manh mối. Họ moi móc hết xó nhà kẽ vách lại đào cả gạch lên tường chừng tường đổ vách xiêu, tượng thần Bồ tát cũng muốn lung lay.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên chiếc bồ đoàn trong Đại Hùng bảo điện, thấy tượng phật Như Lai, bảo tượng nghiêm trang, nét mặt vẫn tỏ vẻ từ bi nghĩ bụng:

- Phương Chứng phương trượng quả nhiên là bậc cao tăng đắc đạo. Đại sư biết bọn mình kéo tới đông quá thà là chịu để thương tổn đến thanh danh phái Thiếu Lâm, chứ không muốn dẫn quân tăng xuất chiến để tránh khỏi một trường huyết kiếp trầm trọng. Nhưng sao lại sát hại hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật. Vậy những người hạ thủ chắc chỉ là mấy nhà sư hung dữ chứ không phải chủ ý của phương trượng đại sư. Ta nên hiểu thiện ý của Phương Chứng đại sư chứ không nên thống xuất quân hào đi kiếm chúng quân tăng chùa Thiếu Lâm để làm khó dễ. Còn việc cứu Doanh Doanh ta sẽ tìm biện pháp khác mới được.

Đột nhiên một trận gió bắc từ cửa điện thổi vào hất tung bay bức rèm che trước thần tượng. Thế gió rất mãnh liệt. Tro trong lò hương bị bốc lên khắp điện.

Lệnh Hồ Xung bước chân ra trước cửa điện thấy bầu trời bao phủ một làn mây dày đặc tối đen. Gió bắc ào ào nổi lên.

Chàng lẩm bẩm:

- Sắp có trận mưa tuyết lớn rồi đây.

Chàng chưa kịp nghĩ sang chuyện khác thì từng làn tuyết trên không rớt xuống như hoa bay. Chàng tự hỏi:

- Trời rét lạnh đến nơi, không hiểu Doanh Doanh có đủ áo ấm chẳng? Phái Thiếu Lâm người nhiều thế mạnh lại sắp đặt chu đáo đến thế này mà bọn mình đều là những hạng dững phu mà muốn cứu mạng Doanh Doanh ra thật là một việc khó khăn vô cùng.

Chàng chấp tay để sau lưng ra ngoài hành lang trước điện, bước lùi rồi lại bước tới. Những hoa tuyết tung bay vào cả đầu tóc mặt mũi chân tay và đầy áo chàng rồi lại tan ngay.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

- Định Nhân sư thái lúc lâm tử, tuy đã bị thương trầm trọng đến thế mà tinh thần vẫn tỉnh táo, không hoảng loạn chút nào. Sao sư thái lại yêu cầu ta giữ chức chưởng môn phái Hằng sơn? Đệ tử phái này không một gã đàn ông. Ta còn nghe nói những bậc chưởng môn đời trước đều là nữ ni. Bây giờ một mình ta là trai thì làm chưởng môn phái Hằng sơn thế nào được? Tin này đồn đại ra ngoài há chẳng khiến cho các hảo hán trên chốn giang hồ bật cười đến tẹo quai hàm? Hỡi ơi! Ta đã nhận lời với Định Nhân sư thái rồi, dĩ nhiên chẳng thể nào nuốt lời được. Thôi đành việc ta ta làm, ai cười mặc ai. Các hoàng đế đều là đàn ông cả, nhưng Võ Tắc Thiên muốn làm nữ hoàng đế là làm thì đã chết ai?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây bất giác hào khí nổi lên bùng bột.

Giữa lúc ấy bỗng nghe từ lưng chừng sườn núi vắng vắng có tiếng la ó vọng tới.

Chẳng mấy chốc quân hào bên ngoài chùa đều dứt lát om sòm.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi vội bước ra cửa chùa thì thấy Huỳnh Bá Lưu mặt đầy máu tươi chạy về. Trên vai lão còn cắm một mũi tên đuôi có tra lông rung động không ngớt.

Lão lớn tiếng la:

- Minh chủ!... Địch nhân... canh giữ ở dưới chân núi rồi. Thế là.. chúng ta tự lao... tự lao đầu vào trùng.

Lệnh Hồ Xung thất kinh hỏi:

- Có phải các nhà sư chùa Thiếu Lâm không?

Huỳnh Bá Lưu đáp:

- Không phải hòa thượng mà là người phạm tục. Tổ mẹ nó! bọn thuộc hạ xuống đi chưa được một dặm liền bị bắn tên như mưa, làm chết mất mười mấy anh em và sẽ bị thương có khi đến bảy tám chục người chứ không phải ít. Quân hùng ngoài cổng chùa đang nhốn nháo cả lên. Ai nấy đều đòi xuống núi để quyết tử chiến với họ.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Địch nhân thuộc môn phái nào? Huỳnh bang chúa có coi ra được chút manh mối nào không?

Huỳnh Bá Lưu đáp:

- Bọn thuộc hạ không thể tới gần địch nhân để chiến đấu. Tổ mẹ nó! Chúng bắn tên nỏ cực kỳ lợi hại, thuộc hạ chưa coi rõ được hình thù bọn rùa đen đó thế nào thì đã bỏ ngay một mũi tên bắn trúng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Xem chừng phái Thiếu Lâm cố ý bày đặt cạm bẫy, dùng kế bắt ba ba trong rọ.

Lão Đầu Tử ngắt lời:

- Bắt ba ba trong rọ là cái cóc gì? Nói như vậy há chẳng hóa ra tuyên dương nhuệ khí cho địch, để tự hủy diệt oai phong của mình? Cái này là... là kế "dẫn địch vào sâu trọng địa".

Tổ Thiên Thu nói:

- Được lắm! dù là kế dụ địch vào sâu trọng địa, nhưng chúng ta đã vào rồi thì còn nói gì được nữa? Bọn hòa thượng, đạo sĩ kia muốn chúng ta chết đói ở trên núi Thiếu Thất này.

Bạch Hùng lớn tiếng la:

- Họ làm vậy chưa chắc đã được. Vị nào muốn cùng tại hạ xông thẳng xuống chân núi?

Lập tức có đến hơn ngàn người đồng thanh hưởng ứng.

Lệnh Hồ Xung ngăn lại:

- Khoan đã! Đối phương tên bắn như mưa, chúng ta cần nghĩ kế hoạch đối phó để tránh khỏi sự thương tổn vô ích.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ có ý kiến muốn đưa ra là trong chùa này chẳng có một cái gì, nhưng bồ đoàn thì còn đến mấy ngàn chiếc...

Câu này thức tỉnh mọi người. Ai nấy đều reo lên:

- Phải đó chúng ta dùng những cái ấy làm lá mộc thì thật là tuyệt!

Mấy trăm người liền xông vào chùa khuân bồ đoàn liệng ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Các vị cầm lấy bồ đoàn đỡ tên rồi chúng ta xuống núi.

Kế Vô Thi hỏi:

- Thưa minh chủ! Sau khi xuống núi chúng ta tụ tập ở đâu? Rồi làm gì? Dùng biện pháp nào để giải phóng thánh cô? Bây giờ nên bàn trước đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải đó! Kế huynh đã nhận thấy lúc lâm sự tại hạ chẳng có chủ trương gì hết, thì làm minh chủ thế nào được? Theo ý kiến tại hạ thì sau khi xuống núi chúng ta hãy tạm thời giải tán đầu về đầu rồi chia nhau đi các ngã để điều tra xem thánh cô lạc lõng nơi đâu. Hễ được tin gì sẽ thông báo cho nhau và đặt kế hoạch cứu viện.

Kế Vô Thi nói:

- Đành phải thế vậy!

Rồi hắn đem ý kiến của Lệnh Hồ Xung lớn tiếng tuyên bố cho mọi người hay.

Nhà sư ăn thịt người Hắc Hùng la lên:

- Bọn thầy chùa trọc đầu này thật là khả ố! Chúng ta cầm mớ lửa đốt chùa đi rồi sẽ xông ra cùng bọn chúng quyết sống mái.

Quần hào đồng thanh reo lên:

- Phải đấy!

Lệnh Hồ Xung xua tay nói:

- Hiện giờ thánh cô còn bị họ kiềm chế, chúng ta không nên lỗ mãng để làm hại cho thánh cô.

Mọi người nghĩ lại thấy chàng nói đúng, liền đồng thanh đáp:

- Phải đấy! Vậy chúng ta hãy tiện nghi cho họ.

Lệnh Hồ Xung lại bảo Kế Vô Thi:

- Kế huynh! Bây giờ cần điều động anh em xông ra thế nào nhờ Kế huynh sắp đặt.

Kế Vô Thi thấy Lệnh Hồ Xung quả không đủ tài thống lĩnh quần hào để đối phó với tình thế trong cơn nguy biến hẳn liền đồng đặc tuyên bố:

- Các vị bằng hữu hãy nghe đây! Minh chủ có lệnh cho chúng ta chia làm tám lộ: Đông, Tây, Nam, Bắc và Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc để xuống núi. Chúng ta chỉ mong sao xông ra khỏi trùng vi không nên giết hại nhiều người.

Đoạn hán điều động chia các bang phái theo phương hướng thành tám lộ, mỗi lộ có đến gần ngàn người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mé chính nam là đường lớn để lên núi có nhiều địch quân hơn hết. Tổ huynh, Lão huynh, chúng ta theo đường chính nam xuống núi trước kiểm chế địch nhân để anh em các lộ ung dung xông ra khỏi vòng vây.

Kế Vô Thi nói:

- Hay lắm! Lam giáo chủ! Chúng ta tạm chia tay sẽ có ngày tái ngộ sau này.

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Sao đã từ biệt vội thế? Bản giáo chủ cũng ra cửa chính nam đây.

Kế Vô Thi mỉm cười nói:

- Lam giáo chủ đã có giống bách binh hộ vệ anh em sẽ được ỷ vào hồng phúc của giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung rút kiếm cầm tay, chàng không dùng bồ đoàn rào bước xuống núi.

Quần hào thấy chàng đi tiên phong đều reo hò trợ oai rồi chia ra tám ngả xuống núi. Nguyên lên núi không đủ tám đường. Ban đầu quần hào còn chia làm tám lộ, sau như ong vỡ tổ chạy tứ lung tung khắp chỗ.

Lệnh Hồ Xung đi được vài dặm, bỗng nghe tiếng thanh la vang lên rồi đột nhiên từ trong rừng cây tên bắn ra như mưa. Chàng đã phòng bị từ trước liền sử "phá khí thức" trong phép "Độc cô cửu kiếm" để gạt tên bắn tới trước mặt, chân chàng tiếp tục cất bước không ngớt xông về phía trước.

Bỗng nghe phía sau có người "ối" lên một tiếng. Lam Phượng Hoàng bị trúng tên vào chân trái và ngực bên trái. Nàng ngã lăn ra đất.

Lệnh Hồ Xung vội xoay mình lại đỡ nàng dậy nói:

- Tại hạ xin bảo vệ giáo chủ xuống núi.

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Minh chủ bắt tất phải quan tâm đến tại hạ. Minh chủ... lo cho mình xuống núi là việc khẩn yếu hơn.

Lúc này vũ tiễn vẫn bay rợp bắt tới vù vù. Lệnh Hồ Xung múa kiếm đỡ gạt, bao nhiêu tên đều bị rút hết.

Lệnh Hồ Xung tay trái nắm lưng Lam Phượng Hoàng chạy xuống núi.

Bỗng nghe một tiếng quát vang! Một thanh đại đao và hai cây thiết trượng chia hai bên tả hữu phóng tới.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm quét ngang một cái. Ba tiếng choang choảng rít lên, ba cây binh khí bên địch đều rút bị xuống đất.

Lệnh Hồ Xung chạy thêm được vài trượng, lại nghe tiếng gió réo bên tai. Ba cây trường thương từ phía sau đâm tới.

Lệnh Hồ Xung phải dắt đầu Lam Phượng Hoàng nên chạy nhảy không tiện. Chàng đành hơi kiếm đỡ gạt.

Chợt nghe Lão Đầu Tử rú lên một tiếng ở phía sau. Hiển nhiên lão bị thương rồi.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy Tổ Thiên Thu và Kế Vô Thi chạy ngược trở lại để cứu Lão Đầu Tử. Chàng hoang mang không quyết định được nên chạy xuống núi hay quay lại tiếp ứng cho mọi người.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái quát lên:

- Lệnh Hồ Xung! Mỗi ngày ngươi một thành đốn mạng!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy người nói đó rõ ràng là tiểu sư muội Nhạc Linh San. Mặt nàng xám xanh ra chiều phần nộ đến cực điểm. Một người khôi vĩ bảnh trai đứng sững bên nàng chính là Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa vui mừng. Chàng cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư muội! Sư muội không việc gì ư? Lâm sư đệ vẫn mạnh giỏi chứ?

Nhạc Linh San hắng giọng một tiếng rồi hỏi lại:

- Ai là sư đệ, sư muội người? Người thống lĩnh bọn yêu tà đến quấy nhiễu Thiếu Lâm bảo tự mà còn học đòi làm người nữa ư?

Lệnh Hồ Xung khác nào bị giáng một chùy vào ngực, chàng nghĩ thầm:

- Công việc bữa nay chẳng còn cách nào giải thích được nữa mà thực ra cũng không nên giải thích. Trong con mắt mọi người phái Hoa Sơn những hành vi của mình đã thành vô pháp, vô thiên đến cực độ.

Nhạc Linh San vung trường kiếm lên quát:

- Lệnh Hồ Xung bữa nay các môn phái bên chính giáo đã bao vây núi Thiếu Thất chẳng khác gì tường đồng vách sắt. Bọn tà ma ngoại đạo các người đừng hòng trốn thoát. Người muốn xuống núi thì trước hết vượt qua cửa ải này đã.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thì thấy bọn theo mình bất quá còn độ năm sáu chục người mà tiếng chiến đấu vang trời nổi lên tứ phía. Chàng lại đảo mắt nhìn quanh thì thấy bên địch nào toán áo xanh, nào đội áo vàng. Có đội tay đeo băng đỏ, có đội đầu quấn khăn trắng. Cơ nào đội ấy hàng ngũ chỉnh tề, trận thế nghiêm minh. Còn bọn hào sĩ giang hồ bên mình thì mạnh ai nấy đánh, xông xáo bữa bãi chạy loạn xà ngầu. Chẳng cần phải nhìn lâu thì thế thành bại cũng đã rõ rệt.

Bỗng trong đầu óc chàng thoáng một ý niệm:

- Phái Thiếu Lâm quả đã bài binh bố trận, tụ tập các môn phái phe chính giáo để cố tình diệt bọn mình ở trên núi Thiếu Thất này. Các anh em khó mà thoát khỏi tai ách. Mình bất quá cũng là một xác chết trong đồng thây ma mà thôi.

Nghĩ tới đây, chàng lại tự nhủ:

- Ta chết chẳng có chi đáng tiếc, có điều Doanh Doanh vĩnh viễn không tài nào cứu ra được mà ta lại có bổn phận phải cứu nàng.

Bốn mặt tiếng đao thương chát chúa lẫn với tiếng chém giết, tiếng rú thê thảm, tiếng quát tháo om sòm nổi lên không ngớt.

Chàng nghiêng răng nói:

- Nhạc cô nương! Nếu cô nương không buông tha cho tại hạ xuống núi thì tại hạ đành đắc tội với cô nương.

Nhạc Linh San tức giận quát hỏi:

- Người định động thủ với ta chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ chỉ cần xuống núi chứ không muốn động thủ với cô nương.

Nhạc Linh San nói:

- Những tay hảo thủ các phái Tung Sơn, Thái sơn, Hành sơn, Hoa Sơn đều đã đến đây. Ngoài ra phái Thiếu Lâm còn mời không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán khắp thiên hạ nữa. Người chạy không thoát được đâu, chỉ bằng đầu hàng đi là hơn. Ta sẽ nan nỉ gia gia...

Đột nhiên sau lưng nàng có người xuất hiện, lớn tiếng quát:

- Lệnh Hồ Xung! Người chưa quăng kiếm chịu trời thì còn đợi đến bao giờ?

Người này chính là quân tử kiếm Nhạc Bất Quần, chủ môn phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ tới, bất giác chấn động tâm thần. Dưới oai quyền của sư phụ, chàng không dám nói gì nữa, một tay đỡ Lam Phượng Hoàng, chàng trở gót chạy ngược lên núi.

Nhạc Bất Quần hơi trường kiếm phóng tới nhằm đâm vào sau lưng chàng.

Lệnh Hồ Xung đề tụ nội lực chạy như bay lên núi.

Nhạc Bất Quần phóng luôn ba chiêu mà thủy chung vẫn không trúng chỉ cách người chàng không đầy một thước.

Lệnh Hồ Xung tuy tay trái bận dắt dúi Lam Phượng Hoàng, song nội lực chàng dư dật không để cho sư phụ đuổi kịp.

Nhạc Bất Quần cả giận, lão hít mạnh một hơi chân khí rồi vận động Tử hà thân công tung mình vọt đi. Lão phóng trường kiếm như theo sao đuổi nguyệt, uy thế mãnh liệt vô cùng, kinh phong rít lên veo veo nhằm đâm vào sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không muốn dùng trường kiếm đón đỡ mà chỉ đề tụ chân khí nhảy tung người lên núi. Chàng cảm thấy khí lạnh căm căm xông vào người mình, liền tự nhủ:

- Liệu ta có tránh thoát được chiêu kiếm này không? Nếu ta phải chết thì thà chết dưới lưỡi kiếm của sư phụ còn hơn là để cho kẻ khác hạ sát.

Giữa lúc ấy, chân trái chàng đã đặt xuống đất, bỗng nghe đánh choang một tiếng vang ở sau lưng.

© [HQD](#)